

Στά Ίχνη τῶν Ἁγίων

Ἅγιος Ἐλευθέριος - Ἁγία Ἀνθία (15 Δεκεμβρίου)

Κάνετε ὄνειρα, παιδιά; Τί θά θέλατε νά σπουδάσετε, ποιά νά ἔναι τό ἐπάγγελμα σας... Εἶναι κάποια παιδιά -βρίσκονται ἄραγε ανάμεσά μας;- πού κάνουν ἅγια ὄνειρα... σάν τά ἐφηβικά ὄνειρα τοῦ ἁγίου Ἐλευθερίου, πού γιορτάζει στίς **15 Δεκεμβρίου**.

Ὁ ἅγιος Ἐλευθέριος, ὅπως μᾶς διηγεῖται ὁ **ἅγιος Νικόδημος ὁ ἀγιορείτης**, γεννήθηκε στή **Ρώμη**, τήν πρωτεύουσα τῆς ρωμαϊκῆς αὐτοκρατορίας, τόν **2ο αἰώνα μ.Χ.**, ἀπό πλούσιους γονεῖς. Ἐνῶ ὅμως ἦταν ἀκόμη μικρός, ὁ πατέρας του πέθανε. Τήν ἀνατροφή του ἀνέλαβε ἡ μητέρα του, **ἡ ἁγία Ἀνθία**. Ἡ ἥρωική αὐτή γυναίκα τόν μεγάλωσε μέ στοργή καί ἀγάπη. Μέσα στήν παιδική του καρδιά ἔβαλε βαθιά τήν πίστη στόν Θεό. Τόν ἔμαθε νά προσεύχεται, νά διαβάζει τήν Ἁγία Γραφή, νά ἀγαπᾷ τή Θεία Λειτουργία. Ὅταν τόν γνώρισε ὁ ἐπίσκοπος τῆς πόλης, **ὁ ἅγιος Ἀνίκητος**, θαύμασε τήν πίστη καί τίς ἀρετές του.

Κάποια μέρα ὁ Ἐλευθέριος τοῦ εἶπε ποιά ἦταν τό ὄνειρό του, ἡ βαθύτερη ἐπιθυμία του, πού γινόταν ὀλοένα καί πιά μεγάλη ὅσο ὁ καιρός περνοῦσε. Εἶχε ἀνάψει στήν καρδιά του ἕνας ἅγιος πόθος:

νά γίνει ιερέας! Δέν θεωροῦσε ἄξιο τόν ἑαυτό του... ἀλλά τό ἤθελε τόσο πολύ! Νά δίνει στους ἀνθρώπους τόν ἴδιο τόν Χριστό! Νά ὑπηρετεῖ τήν Ἐκκλησία, πού τόσο πολύ ἀγαποῦσε! Νά εἶναι ὅλη ἡ ζωή του δοσμένη στόν Θεό!

Τά χρόνια ὅμως ἦταν δύσκολα γιά τόν χριστιανισμό. Διωγμοί παντοῦ. Κι αὐτοί πού κινδύνευαν περισσότερο ἦταν οἱ ἐπίσκοποι καί οἱ ἱερεῖς. Ὁ ἅγιος Ἀνίκητος τά ἐξήγησε ὅλα αὐτά στόν Ἐλευθέριο. Τόν συμβούλεψε νά τά σκεφτεῖ καλά, πρὶν πάρει τή μεγάλη ἀπόφαση.

Ὁ Ἐλευθέριος, ὥστόσο, δέν ἄλλαξε γνώμη. Παρά τίς δυσκολίες καί τούς κινδύνους πού θά διέτρεχε, ἡ ἐπιθυμία του ἔμενε σταθερή καί δυνατή. Λαχταροῦσε πότε νά βρεθεῖ στό Θυσιαστήριο νά ἱερουργήσει, νά διαβάζει καί νά ἐξηγεῖ στους πιστούς τό Εὐαγγέλιο... Κι ἂν χρειαζόταν νά χύσει τό αἷμα του, **χαρά του νά γίνει μάρτυρας γιά τόν Χριστό πού ἀγαπάει!**

Ἔτσι ἐνιωθε ὁ πιστός ἔφηβος. Ἡ μητέρα του ἄραγε θά συμφωνοῦσε μέ τά σχέδιά του;

Συγκινημένη ἄκουσε ἡ Ἀνθία τά ὄνειρα τοῦ γιοῦ της. Χρόνια τώρα, καθὼς τόν ἔβλεπε νά μεγαλώνει καί νά προκόβει, πολλές φορές ἔκανε μυστικά τήν προσευχή της στόν Θεό: νά τόν δεχτεῖ στό Θυσιαστήριο σάν τό πιό ἀκριβό της δῶρο! Ναι, ἦταν καί δική της ἐπιθυμία νά ὑπηρετήσῃ ὁ Ἐλευθέριος τόν Χριστό καί τήν Ἐκκλησία!

Σάν εὐωδιαστό θυμίαμα οἱ ἅγιες αὐτές ἐπιθυμίες ἔφτασαν μπροστά στόν θρόνο τοῦ Θεοῦ. Ἦταν δυνατόν νά μὴν ἀνταποδώσει πλούσια τήν εὐλογία του;

Πραγματικά, ἔφτασε ἡ μεγάλη ὥρα γιά τόν Ἐλευθέριο. Ἀπό τόν ἐπίσκοπο Ἀνίκητο χειροτονεῖται **διάκονος** καί μετὰ ἀπὸ τρία χρόνια **πρεσβύτερος**. Τό ὄνειρό του πραγματοποιήθηκε. Καί ὄχι μόνο. Ὁ Θεός ξεπέρασε τίς προσδοκίες του. Τόν ἀξίωσε νά γίνει καί **ἐπίσκοπος** καί **μάρτυρας!**

Ἐπίσκοπος ἔγινε στήν περιοχή τοῦ Ἰλλυρικοῦ (τῆς σημερινῆς Ἀλβανίας). Μέ πολλή ἀφοσίωση ἄσκησε τά ποιμαντικά του καθήκοντα. Μέ τήν καρδιά του πυρακτωμένη ἀπό τήν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, ἔκανε τόσο φλογερά κηρύγματα πού πολλοί εἰδωλολάτρες ἄρχισαν νά στρέφονται πρὸς τήν ἀληθινή πίστη. Ἡ ἀγιότητά του, ἐξάλλου, ἦταν γιά ὅλους μιά ἔμπνευση. Ἔβλεπαν στή ζωή του ἐφαρμοσμένο τό Εὐαγγέλιο καί τόν θαύμαζαν! Ζητοῦσαν πολλοί νά βαπτιστοῦν χριστιανοί καί νά ἀλλάξουν ζωή, νά ζοῦν ὅπως ὁ ἅγιος Ἐλευθέριος.

Ἡ φήμη τοῦ ἀγίου ἐπισκόπου ἔτρεξε γρήγορα ἔξω ἀπό τά ὄρια τῆς ἐπισκοπῆς του. Ἐφτασε ὡς τά ἀνάκτορα τῆς Ρώμης. Ὁ αὐτοκράτορας Ἀδριανός, φοβερὸς διώκτης τῶν χριστιανῶν, πληροφορεῖται τή δράση του. Γεμάτος ὀργή, δίνει διαταγή νά τόν συλλάβουν καί νά τόν ὀδηγήσουν μπροστά του.

Σάν κακοῦργος, ἀλυσοδεμένος ἐπιστρέφει ὁ ἅγιος Ἐλευθέριος στή γενετείρά του. Ὁ αὐτοκράτορας προσπαθεῖ ἀρχικά νά τόν δελεάσει· νά τόν πείσει μέ διάφορες ὑποσχέσεις νά ἀρνηθεῖ τήν πίστη του στόν Χριστό. Ἀδύνατον. Ὁ Ἐλευθέριος πιστεύει καί ἀγαπᾷ τόν Χριστό. Καί εἶναι ἔτοιμος νά μαρτυρήσει.

Τόν ὑποβάλλουν σέ σκληρά βασανιστήρια: Τόν ξαπλώνουν πρῶτα σέ ἓνα **σιδερένιο κρεβάτι** καί ἀνάβουν ἀπό κάτω φωτιά. Ὁμως, τί θαυμαστό! Μένει ἀνέπαφος! Τόν ρίχνουν ἔπειτα σέ **καυτή πίσσα**. Ἀλλά ὁ Θεός κάνει πάλι τό θαῦμα του καί τόν σώζει!

Ὁ ἑπαρχος **Κορέμων**, ἄνθρωπος σκληρόκαρδος καί πολυμήχανος, ἀναλαμβάνει νά ὀδηγήσει τόν μάρτυρα σέ φοβερότερο βασανιστήριο. Μέ δική του ἐντολή τόν βάζουν μέσα σέ **ἓναν πυρωμένο φούρνο μέ μυτερά σουβλιά**. Τό ἀποτέλεσμα; Δοξάζεται γιά τρίτη φορά τό ὄνομα τοῦ Χριστοῦ. Ὁ Ἐλευθέριος μένει ἀβλαβής, ἐνῶ ὁ ἑπαρχος Κορέμων ὁμολογεῖ ὅτι εἶναι ἀληθινός ὁ Θεός τοῦ Ἐλευθερίου καί ζητᾷ νά γίνει χριστιανός. Καί ἔγινε, παιδιά, **χριστιανός καί μάρτυρας!** Γιά τήν πίστη του στόν Χριστό τόν ἀποκεφαλίζουν. Ὁ δήμιος Κορέμων καί ὁ ἅγιος Ἐλευθέριος **γιορτάζουν μαζί τήν ἴδια μέρα.**

Μέ σφοδρότερο ακόμη μίσος ό αυτοκράτορας προστάζει νά δοθεῖ ό Έλευθέριος **τροφή στά άγρια θηρία**. Γέμισαν οί κερκίδες στό άμφιθέατρο τής Ρώμης από μανιασμένους είδωλολάτρες. Ήρθαν νά παρακολουθήσουν τό θέαμα. Δυό λιοντάρια, από μέρες νηστικά, εἶναι έτοιμα νά κατασπαράξουν τόν άγιο έπίσκοπο. Όμως, μένουν όλοι κατάπληκτοι. Τά δυό πεινασμένα θηρία όρμουν έξω από τό κλουβί, πλησιάζουν τόν άγιο Έλευθέριο, αλλά... -όπως άλλοτε τόν Δανιήλ (βλ. *Μάθημα 80*)- δέν τόν άγγίζουν, σταματούν ήρεμα μπροστά του, σέβονται τόν άγιο του Θεού!

Βλέποντας ό αυτοκράτορας ότι τίποτε δέν μπορεί νά καταφέρει, δίνει έντολή **νά άποκεφαλίσουν τόν Άγιο**.

Μιά **συγκινητική σκηνή** ξετυλίγεται στή συνέχεια στό άμφιθέατρο τής Ρώμης. Ή μητέρα του άγίου Έλευθερίου, ή άγία Άνθία, παρακολουθοῦσε τό μαρτύριο του γιου της. Όλη τήν ώρα προσευχόταν. Εὐχαριστοῦσε τόν Θεό πού μέ τόσα θαύματα έδειχνε τή δύναμή του, αλλά καί μέ άγωνία Τόν ίκέτευε: νά μείνει πιστός ό Έλευθέριος μέχρι τό τέλος!

Όταν πλέον είδε ότι ό γιός της αξιώθηκε νά γίνει μάρτυρας, έτρεξε μέ λαχτάρα καί **τόν έσφιξε στήν άγκαλιά της** μέ όλη τή μητρική άγάπη της αλλά καί μέ ευλάβεια, γιατί κρατοῦσε στά χέρια της ένα άγιο λείψανο!

Μόνο ό άσπλαχνος δήμιος έμεινε άσυγκίνητος. Τήν ίδια εκείνη στιγμή ὕψωσε τό ζιφος του καί τή θανάτωσε.

Ό οὐρανός ὑποδέχτηκε τήν άγία Άνθία μαζί μέ τόν μάρτυρα γιό της. Μαζί τούς στεφάνωσε ό Χριστός. Μαζί τούς χειροκρότησαν οί άγγελοι. Μαζί άπολαμβάνουν τώρα τήν αιώνια χαρά του παραδείσου! Καί ή Έκκλησία μας τούς τιμᾷ μαζί κάθε χρόνο στίς 15 Δεκεμβρίου.

Νά ζητήσουμε τίς πρεσβεῖες τους, παιδιά, φέτος στή γιορτή τους. Νά τούς παρακαλέσουμε νά προσευχηθοῦν γιά μᾶς. Νά δε-

ηθοῦν στὸν Κύριο, πού τόσο ἀγάπησαν, νά ἀνάψει καί στή δική μας τὴν καρδιά τὴν ἅγια φωτιά πού ἔκαιγε μέσα τους: **τὴν ἄσβεστη ἀγάπη του.**

«Διὰ τὸ πληθυνθῆναι τὴν ἀνομίαν ψυγῆσεται ἡ ἀγάπη τῶν πολλῶν», εἶπε ὁ Κύριός μας (Μθ 24,12). Δηλαδή, ἐξαιτίας τοῦ πληθους τῆς ἀμαρτίας θά ψυχρανθεῖ ἡ ἀγάπη πολλῶν. Πραγματικά, στίς μέρες μας πού ὁ κόσμος κυλιέται ὀλοένα καί περισσότερο στή διαφθορά, εἶναι πιό κρύες οἱ καρδιές πολλῶν χριστιανῶν. Πόσο ἀγαποῦσαν τὸν Χριστό οἱ μάρτυρες! Ἐμεῖς, παιδιά, πόσο Τὸν ἀγαποῦμε; Ἄν ὑπῆρχε ἓνα θερμόμετρο νά μετρήσει τὴν ἀγάπη μας στὸν Χριστό, φοβᾶμαι πὼς θά ἔδειχνε «**ὑποθερμία**»...

Πὼς θά μπορούσαμε, σι' ἀλήθεια, νά κάνουμε πιό φλογερή τὴν ἀγάπη μας γιὰ τὸν Χριστό... νά μένουμε ἀνεπηρέαστοι ἀπὸ τὸ κακό πού κυριαρχεῖ γύρω μας καί νά Τὸν ἀγαποῦμε ὅπως οἱ μάρτυρες;

Θά μᾶς ἦταν βοηθητικό **ἂν μαθαίναμε τοὺς βίους τῶν Ἁγίων μας** (στό τέλος, *θά ἦταν καλό νά συστήσει ὁ κατηχητής σὰ παιδιά σχετικά βιβλία, κατάλληλα γιὰ τὴν ἡλικία τους*). Εἶναι αὐτοί πού προπορεύτηκαν καί μᾶς δείχνουν τὸν δρόμο. Δέν ἦταν ὑπεράνθρωποι, **ἄνθρωποι σάν κι ἐμᾶς ἦταν**. Καί στὴν ἐποχὴ πού ἔζησαν **δέν ἦταν εὐκολότερες οἱ συνθήκες**: ἀντιμετώπισαν φοβεροὺς διωγμούς. Μὲ τὴ δύναμη ὅμως τοῦ Χριστοῦ νίκησαν κάθε δυσκολία καί κάθε πειρασμό. Κράτησαν σταθερὴ τὴν ἀπόφασή τους: **νά μείνουν πιστοὶ στὸν Χριστό, ὅ,τι κι ἂν τοὺς στοιχίσει!**

Ἀξίζει νά ἐμπνεόμαστε ἀπὸ τὴ ζωὴ τους καί νά ζητοῦμε τίς πρεσβεῖες τους! Μᾶς ἀγαποῦν γιατί εἶναι **τά μεγαλύτερα ἀδέλφια μας**. Πολλοὶ ἀπὸ αὐτοὺς μᾶς ἔχουν δώσει **τό ὄνομά τους**. Μᾶς παρακολουθοῦν ἀπὸ τὴ δόξα τοῦ οὐρανοῦ. Πόσο χαίρονται ὅταν μᾶς βλέπουν νά στοιχιζόμαστε στή δική τους παράταξη, νά ἔχουμε τίς δικές τους ἐπιθυμίες, **νά ἀγωνιζόμαστε ἀνυποχώρητα ὅπως ἐκεῖνοι!**

Στὴν Ἀποκάλυψη, στό τελευταῖο βιβλίο τῆς Καινῆς Διαθήκης, διαβάζουμε: «ὁ ῥυπαρὸς ῥυπαρευθήτω ἔτι... καὶ ὁ ἅγιος ἅγια-

σθήτω ἔτι» (22,11). Δηλαδή ὅσο περισσότερο οἱ ἁμαρτωλοὶ κυλιοῦνται στὸν βοῦρκο τῆς ἁμαρτίας, τόσο οἱ ἅγιοι, δηλαδή οἱ ἄνθρωποι τοῦ Θεοῦ, νά γίνονται ἀγιότεροι!

Νά μᾶς ἔπιανε, παιδιά, **ἓνα ἱερό πείσμα...**

Ὅσο περισσότερο κατρακυλᾷ ὁ κόσμος στό κακό, τόσο περισσότερο γιά σένα, Χριστέ μου, νά ἀγωνίζομαι!

Ὅσο περιφρονεῖ τίς ἐντολές σου γιά ἀγνότητα, σεμνότητα, εὐλικρίνεια, ἀγάπη..., τόσο πιά πιστά νά τίς τηρῶ!

Ὅσο ἀπομακρύνονται οἱ ἄλλοι ἀπό τήν Ἐκκλησία, τόσο πιά κοντά σου νά πλησιάζω!...

(Προτεινόμενο τραγούδι ἀπό «Πνευματικές Ὁδές Β΄»: «Νέφος μαρτύρων», σ. 96, CD «Ἐρχομαι ταχύ», ἀρ. 7, βλ. CD μέ ὑλικό).

ΟΠΤΙΚΟΑΚΟΥΣΤΙΚΟ ΥΛΙΚΟ

1. Εἰκόνες ἀγίου Ἐλευθερίου καί ἀγίας Ἀνθίας.
2. Ἀπολυτίκιο σέ ἀρχεῖο κειμένου.
3. Τραγούδι σέ ἀρχεῖο ἤχου καί προβολή.

Ἵποσημείωση

Στό κατηχητικό τῶν ἀρρένων, θά μπορούσε νά γίνει ἀναφορά στήν ἐβδομάδα τῶν ἱερατικῶν κλήσεων (Γ΄ ἐβδομάδα τῆς Μ. Σαρακοσιῆς), τήν ὁποία ὄρισε ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Παραθέτουμε ἕνα σύντομο ἀπόσπασμα ἀπό σχετική ὁμιλία τοῦ μακαριστοῦ ἀρχιεπισκόπου Χριστοδοῦλου:

«Ἄν αὐτό πού κάποτε σπίθισε μέσα στήν ψυχή σας τό νιώσατε ὡς κλίση πρὸς τήν ἱερωσύνη, τότε χαρεῖτε· συνεχίστε νά καταρτίζεσθε πνευματικά· ἐκμεταλλεῖτε σωστά τίς σπουδές σας· ἀνοίξτε τήν καρδιά σας στόν Παράκλητο...

Φαντάζει, ἴσως παράδοξο στούς πολλούς πῶς, σήμερα... ἕνας νέος ἄνθρωπος θέτει σκοπό τῆς ζωῆς του νά γίνει ἱερέας. Ὅμως, πίσω ἀπό τήν κοσμικόφρονα ψευδαίσθηση πῶς ἡ Ἐκκλησία ἀνήκει πιά στό παρελθόν, κρύβεται ἡ τραγική βεβαιότητα ὅτι ἡ ζωή τῶν ἀνθρώπων εἶναι ὅσο ποτέ ἄλλοτε βυθισμένη στό σκοτάδι καί σπῆ σύγχυση· στό χάος καί στήν ἀβεβαιότητα γιά τό πού πορεύεται ἡ οἰκουμένη... Ἐσεῖς καλεῖστε νά γίνετε οἱ εἰρηνοποιοί ἐπαναστάτες πού θά κηρύξουν τό ἀπενλευθερωτικό μήνυμα: "γίνου πιστός " "πιστός ἄχρι θανάτου " (Ἀποκ. 2, 10). Κάνουν λάθος ὅσοι πιστεύουν πῶς ἡ ἱερωσύνη συνεπάγεται τή φυγή ἀπό τήν πραγματικότητα. Ἡ ἱερωσύνη δέν εἶναι ἀποφυγή τοῦ κόσμου, ἀλλά ἡρωική ἔξοδος ἀπό τή δουλεία τῆς ἐκκοσμίκευσης πρὸς τήν "ἐλευθερίαν τῆς δόξης τῶν τέκνων τοῦ Θεοῦ" (Ρωμ. 8, 21)».